

Virginia Heath

IŠKRITO MEILĒS KORTA

Romanas

Versta iš: Virginia Heath, That Despicable Rogue,
2016

© Virginia Heath, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės
sistemos (LIBIS) portale biblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1111-0

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

Prologas

Vaito džentelmenų klubas, 1818-ųjų gegužė

Aplink kortų stalą susibūrusi minia rodė viena – kažkas tuoj laimės įspūdingą sumą, o kažkas praloš paskutinius centus. Rosą Džeimsoną tokie įvykiai traukė tarsi ugnis drugį. Prie kortų stalo išpūtes akis, nevaldomai praktuodamas sėdėjo Runkorno grafas. Vikontas Denhamas ramiai susirinko ką tik išloštą absurdiskai didelę krūvą banknotų.

Rosas nuklydo prie savo draugo Karstero. Žinojo, kad bičiulis gebės tiksliai nušviesti padėtį.

– Kas nutiko? – pasiteiravo jis gurkštelėjęs gėrimo.

Džonas Karsteras pakartojė draugo judesį kilstelėdamas prie lūpų taure, bet nė akimirką nenuleido akių nuo prie kortų stalo besiklostančios dramos.

– Denhamas ką tik ištuštino Runkorno kišenes. Ant stalo gulį daugiau nei tūkstantis svarų.

Rosas nenustebo. Runkornas jau ne vienus metus ėjo savęs naikinimo keliu, o vikontas

Denhamas mėgo padėti kvailiams išsiskirti su pinigais.

Denhamas atsistojo ir patenkintas nusišypsojo varžovui.

- Buvo malonu, Runkornai.

Nugalėtas vyriškis greitai sumirksėjo aiškiai nesigaudydamas, kas dedasi. Jam kyštelėjus ranką į švarko kišenę tapo aišku, kad jis tuoj iškrės kažkokią kvailystę. Išsitraukęs storą, oficialiai atrodantį dokumentą vyras bene sviedė jį į stalo vidurį.

- Barčesterio dvaro dokumentai, - apimtas aklo užsidegimo paskelbė jis. - Dvaras nesusaisytas paveldėjimo aktais, jį supa nuostabus parkas ir plačios ganyklos. Užstatęs namą atsilošiu viską, ką pralaimėjau.

Susirinkusieji aplink sutartinai aiktelėjo.

- Koks žmogus eidamas lošti pasiima dvaro dokumentus? - tyliai sušnypštė Karsteras.

- Nepataisomas kvailys, kuris gali viską pralaimėti, - ramiai atsakė Rosas. Runkornas - ne pirmasis pralošęs šeimos turtus. Neabejotina, kad nebus ir paskutinis.

Minia neramiai laukė, kaip Denhamas reaguos į jam mestą iššūkį. Būtent dėl tokių akimirkų šie žmonės ir gyveno - dėl galimybės

pamatyti kito asmens žlugimą.

Denhamas nesisėdo atgal prie stalo, tik nespėdamas smalsumo stebėjo Runkorną. Rosui buvo akivaizdu, kad vyras mėgaujasi viršenybe.

Ir tikrai – Denhamas ketino kvailį savo varžovą pakankinti.

– Rimtai abejoju, ar dvaras vertas daugiau nei trijų tūkstančių, – atmetinai tarstelėjo jis, – bet esu protingas. Tokiomis aplinkybėmis galiu...

Nelaukdamas, kol Denhamas užbaigs sakinį, Rosas jį pertraukė:

– Aš sutinku lažintis, Runkornai, – jis sviedė ant stalo storą pluoštą banknotų. – Statau penkis tūkstančius. Jei praloši, dvaras mano.

Minia garsiai aiktelėjo taip įdomiai ir visiškai netikėtai pasisukus įvykiams. Susirinkusieji pradėjo šnibždėti. Vienas ar du prikišo, kad Rosui nederėjo mesti šio iššūkio. Tai buvo Denhamo lošimas. Reikėjo bent sulaukti, kol jis atsisakys. Žinoma, toks vulgarus iššūkėtis kaip Džeimsonas nemokėjo tinkamai elgtis garbingoje draugijoje. Kiti žiūrovai paprasčiausiai gėrėjosi jo dosnumu. Prieš kažkokią seną plytų krūvą statomi penki tūkstančiai svarų

buvo labai pasišūlymas.

Rosas nekreipė į aplinkinius dėmesio. Jis tik stebėjo, kaip Runkornas godžiomis akimis varsto pinigus. Tiksliai suprato, ką tas nelemtas kvailys galvoja – jis užsisvajėjo, kad ne tik nieko nepraras, bet ir apmokės dalį skolų. Tokie lošėjai kaip Runkornas nesugebėdavo numalšinti apgailėtinos vilties, kad jiems greitai vėl ims sektis.

– Sutarta! – nė akimirką nenuleisdamas akių nuo pinigų susijaudinęs sušuko Runkornas.

Rosas stebėjo, kaip blyškios Denhamo akys užsiliepsnoja. Galiausiai vyras nenoriai pasitraukė į šalį leisdamas Rosui įsitaisyti savo kėdėje.

– Ką žaisime? – kasdieniškai pasiteiravo Rosas, nors ir žinojo, kad varžovas pasirinks piketą¹.

Vargšas Runkornas neturėjo jokių galimybių. Daugelis piketą laikė mažiau rizikingu už lošimą kauliukais, bet taip manančius žmones lengviau apmauti. Lošiant kauliukais fortūna galėjo nususkti net nuo geriausio žaidėjo, o

¹ Senovinis kortų žaidimas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

nikėtas Roso smegenis turinčiam žmogui buvo nuspėjamas. Mostelėjęs ranka Rosas pasiūlė dalyti kortas. Prieš paimdamas jam padalytasias gurkštelėjo gėrimo.

Jo gautos kortos buvo geros, tad jas atmetęs paėmė penkias niekam tikusias. Neverta triuškinėti varžovo per pirmąsias partijas.

Nesunkiai laimėjusiam pirmąją partiją Runkornui aiškiai palengvėjo. Šis vyras – tikrai nevykęs žaidėjas. Nenuostabu, kad Denhamas ištuštino jo kišenes. Runkornas visiškai nemokėjo maskuoti emocijų. Antrąjį žaidimą Rosas tyčia žaidė nerangiai. Apsimetė, kad paskutinis pergalę atnešęs triukas pavyko netyčia. Trečiąją partiją jis sulošė negudraudamas ir nugalėjo, bet siekdamas užtęsti linksmybes ketvirtąją pralaimėjo. Susirinkusi minia džiūgavo mėgaudamasi intriga.

Runkornas lošė pernelyg neapdairiai. Neriemandamas ėmė elgtis neapgalvotai. Jis taip džiaugėsi kiekvienu tašku, kad nebesekė, kokios kortos padalytos, aiškiai nenumanė, kas dar liko ant stalo. Kaip kvaila taip skubėti žaidžiant žaidimą, per kurį taip lengva sukčiauti. Po galais, net jei Rosas būtų užsimanęs į žaidimą paleisti kelias papildomas vertingas kortas, kažgi, ar varžovas būtų tai pastebėjęs. Ta-

Šiau jis tenorėjo Runkorną nugalėti, o ne auštant susitikti su juo Hampstedo viržyne².

Dalydamas kortas priešpaskutinei partijai Rosas pastebėjo Džono žvilgsnį. Draugas demonstratyviai pažvelgė į laikrodį – nesubtilus priminimas, kad jie laukiami kitur. Rosas nustojo kankinti grobį. Kiekvieną kortą ant stalo dėjo tik viską apgalvojęs, panaudojo visus savo triukus. Baigiantis šiai partijai Runkornas pradėjo panikuoti. Veidu tekantys stambūs prakaito lašai sudrėkino aukštą, kampuotą madingų marškinių apykaklę.

Rosas pagalvojo, kiek daug ši aprangos detalė atskleidžia apie jo varžovą. Buvo gerai žinoma, kad Runkorno grafas didžiulėmis sumomis įsiskolinęs visiems geros reputacijos Londono pirkliais. Ir kai kuriems labai *prastos* reputacijos. Jis jau ilgą laiką išleisdavo daugiau, nei galėjo sau leisti, bet vis tiek nekeitė neatsakingo gyvenimo būdo. Runkornas pasirinko kurti turtingo vyro įvaizdį. Jo išvaizda nieko neapmulkino – ypač Roso. Jo darbas buvo rasti tokius vyručius kaip šis, tad sunku tokio žmogaus gailėti.

Paskutinei partijai kortos buvo padalytos ty-

² Čia vykdavo dvikovos.

loje. Žiūrovai stengėsi maskuoti piktdžiugą. Norint Rosą nugalėti Runkornui reikėjo mažiausiai trisdešimtys taškų. Patyrusiam žaidėjui, puikiai jį žinančiam, kaip vyksta žaidimas, toks žygdarbis buvo įmanomas. Deja, Runkornas nebuvo toks žaidėjas. Jam trūko ir įgūdžių, ir nuovokos. Tiesą sakant, jam stigo paprasčiausio sveiko proto. Vyras nesuvokė, kaip žemai smuko. Tarp panašių į jį tai pasitaiko dažnai.

Rosas nusprendė nelemtąjį grafą užliūliuoti nepagrįstu saugumo jausmu. Porą pirmų kirčių Runkornas laimėjo, nes Rosas jam tai leido. Trečiąjį per savo paties kvailumą triuškinamai pralaimėjo. Apimtas nevilties Runkornas per greitai panaudojo vienintelę naudingą kortą. Tai padėjo jam laimėti ketvirtąjį kirtį, bet likusiai žaidimo daliai jis nebeturėjo nė vienos už valetą stipresnės kortos.

Rosas rankoje dar spaudė du karalius ir karalienę, tad Runkorno pralaimėjimas buvo užtikrintas ir neišvengiamas. Rosui surinkus tiek taškų, kad varžovas nebeturėjo nė menkiausios galimybės jį pasivyti, Runkorno veidas iš pradžių išbalė, paskui įgijo vis ryškesnį žalią atspalvį. Kai širdžių karalienė nugalėjo paskutinįją jo kortą, Runkornas panardino veidą į

delnus. Aplink suskambo plojimai.

Tyliai susirinkęs savo penkis tūkstančius svarų ir sulankstytus nuosavybės dokumentus Rosas saugiai paslėpė juos vidinėje švarko kišenėje. Dabar protingiausia būtų skubiai pašalinti.

Jam už nugaros tyliai prisigretinę vikontas Denhamas vos girdimai sušnibždėjo:

- Matau, kad jums ir toliau šypsosi fortūna, Džeimsonai.

Rosas santūriai linktelėjo. Jis ką tik sužlugdė savo varžovą. Nėra reikalo tuo didžiutis. Nereikia ir leisti Denhamo draugijoje nė sekundės ilgiau, nei būtina. Atsidūrus prie šio vyro kūnu imdavo slinkti šiuurpas.

Tą akimirką Runkorno grafas pašoko ant kojų. Regis, nė nepastebėjo, kad šiuo judesiu nuvertė ir kėdę.

- Puikiai... puikiai lošėte, sere, - sumikčiojo jis. Rosas spėjo, kad vyras taip kalba skatinamas giliai įsišaknijusio mandagumo, o ne juntamos pagarbos. Pasisukęs į susirinkusią minią Runkornas patenkė galvą. - Ar matonėtumėte minutėlę man atleisti, ponai?

Rosas stebėjo, kaip jis klupinėja link durų. Nieko nesakydamas nukreipė į draugą iškal-

tinga žvilgsnį. Supratingai linktelėjęs Džonas išsmuko iš kambario, ketindamas Runkorną pasekti. Bičiulis žinos, kaip elgtis.

- Įdomu, Džeimsonai, - šilkinio balsu kalbėjo Denhamas, - ar jus vilioja jaudinantis žaidimas? O gal nuolat siekiate sugriauti *mano* planus?

Staiga pasigirdus šūviui Rosui neteko atsakyti į klausimą.

Visi nuskubėjo prie durų, vedančių į marmuro klotą džentelmenų klubo holą. Dar jo nepasiekęs Rosas jau numanė, ką ten išvyks, bet vis tiek skubėjo kartu su kitais. Žinoma, Džonas jau buvo ten. Sukrėsta jo išraiška atskleidė žiūrovams viską, ką reikėjo žinoti.

Jiems nužvelgus klaikius vaizdus stoji kurtinanti tyla. Šviesios Vaito džentelmenų klubo sienos buvo nutaškytos siaubingais Runkorno kraujo dryžiais. Kraujas siauromis juostomis tekėjo link grindų. Ant juodo ir balto marmuro plytelių kaupėsi tamsiai raudona bala. Kol ji plito aplink kūną, pistoletas, kuriuo Runkornas išsitaškė smegenis, vis dar rūko trūkčiojančioje jo rankoje.

Piktdžiugiškai žėrinčiomis akimis Denhamas pasisuko į Rosą.

– Na, laikraščiai rytoj tikrai turės, apie ką rašyti.

1

Vos po vienu metų...

Apimta vis stiprėjančio jaudulio ledi Hana Stirs dar kartą perskaitė laišką. Jei galima tikėti Kukės žodžiais, pagaliau ji sulaukė progos pataisyti reikalus.

– Kas ten, mieloji? – pasiteiravo teta Violeta. Laiškai šiuos namus pasiekdavo taip retai, kad vieną pamačius iškart apėmė smatsumas.

– Tai laiškas nuo Kukės. Ji praneša naujienas iš Barčesterio dvaro. Tas niekšas ketina ten įsikelti. Ar galite įsivaizduoti?

– Ak, mieloji, kaip norėčiau, kad pasistengtum tą vietą pamiršti, – susirūpinusi tarė teta Beatričė. – Metas tau žvelgti į priekį.

Abi pagyvenusios tetos buvo nutaisiusios vienodas gailėsčiu spinduliuojančias veido išraiškas. Hana pajuto, kaip kyla susierzinimas. Tetos visai nesistengė jos suprasti. Kaip jos gali tikėtis, kad ji žvelgs į priekį? Juk iš jos atimta svarbiausia gyvenimo dalis. Jai liko tik

Barčesteris.

- Teta Beatriče, - Hana kreipėsi kiek išgalėdama kantresniu balsu, - negaliu žvelgti į priekį, kol pamatysiu Rosą Džeimsoną, besisupantį kartuvėse. Negaliu laukti sudėjusi rankas. Kas nors turi atskleisti pasauliui jo tikrąjį veidą.

- Nesąmonė! - atsiliepė teta. - Jis susilauks atpildo, bet ne tu turi užtikrinti, kad tai nutiktų. Banke guli tėvo tau palikti penki tūkstančiai svarų. Esi pakankamai jauna, gali susirasti vyrą.

Cha! Tarsi *tai* būtų įmanoma. Po skandalo joks garbingas vyras jos nelies, kad ir kaip optimistiškai nusiteikusias jos tetos. Hana ir nenorėjo vėl pradėti kliautis vyrais - tiesą sakant, jokių vyrų. Keli pastarieji metai parodė, kad ji puikiai išgyvena ir savarankiškai.

- Turėtum mėgautis gyvenimu. Nesveika puoselėti tokį pyktį ponui Džeimsonui. Tiesą sakant, apie jį išvis nieko užtikrintai nežinome. Ar esi įsitikinusi, kad jis kaltas dėl to, kuo jį įtarinėji? Juk kaltinimai jam niekada nebuvo pareikšti.

Hana pajuto, kaip nuo tokių užuominų užverda kraujas....

